

RETTENS DOM (Fjerde Udvidede Afdeling)

15. december 2005*

I sag T-33/01,

Infront WM AG, tidligere KirchMedia WM AG, Zug (Schweiz), først ved advokat C. Lenz og A. Bardong og solicitor E. Batchelor, derefter ved C. Lenz, E. Batchelor, solicitor R. Denton, barrister F. Carlin og M. Clough, QC, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved K. Banks og M. Huttunen, som befuldmægtigede, bistået af J. Flynn, QC, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Den Franske Republik ved G. de Bergues, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg,

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, først ved J. Collins, derefter ved R. Caudwell, og endelig ved M. Berthell, som befuldmægtigede, sidstnævnte bistået af K. Parker, QC, og med valgt adresse i Luxembourg,

Europa-Parlamentet ved C. Pennera og M. Moore, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Lopes Sabino og M. Bishop, som befuldmægtigede,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning, angiveligt vedtaget i henhold til artikel 3a i Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23), ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 (EFT L 202, s. 60),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS (Fjerde Udvidede Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Legal, og dommerne P. Lindh, P. Mengozzi, I. Wiszniewska-Białecka og V. Vadapalas,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Plingers,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 7. juli 2005,

afsagt følgende

Dom

Retsforskrifter

- ¹ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radio-

spredningsvirksomhed (EFT L 298, s. 23) blev udstedt i medfør af artikel 57, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (efter ændring nu artikel 47, stk. 2, EF) og artikel 66 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (nu artikel 55 EF). Dette direktiv er blevet ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 (EFT L 202, s. 60).

2 Det ændrede direktiv 89/552 udgør retsgrundlaget for tv-spredningsvirksomhed inden for det fælles marked. Hovedformålet med direktivet er at fremme den frie bevægelighed for fjernsynsudsendelser i Fællesskabet, idet det fastsætter minimumsbestemmelser, der forpligter medlemsstaterne til at sørge for, at tv-radio-spredningsorganer, der hører under deres myndighed, overholder direktivets bestemmelser.

3 Følgende fastsættes i betragtning 18-21 til direktiv 97/36:

»(18) Det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse — nationale eller ikke-nationale — såsom De Olympiske Lege og Europa- og Verdensmesterskaberne i fodbold; med henblik herpå har medlemsstaterne ret til i overensstemmelse med fællesskabsretten at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion kan udøve deres eneret til at dække sådanne begivenheder.

(19) Det er nødvendigt at fastsætte fællesskabsbestemmelser for at undgå eventuel juridisk usikkerhed og fordrejning af markedsvilkårene og for at

forlige fri bevægelighed for tv-tjenester med behovet for at forhindre eventuel omgåelse af nationale foranstaltninger, der er truffet for at beskytte legitime almene interesser.

- (20) Der bør i dette direktiv fastlægges bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender kan udøve deres eventuelle eneret til begivenheder, der anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i en anden medlemsstat end den, hvis jurisdiktion tv-spredningsforetagendet hører under; for at undgå erhvervelse af rettigheder i spekulationsøjemed med henblik på at omgå nationale foranstaltninger er det nødvendigt, at disse bestemmelser finder anvendelse på aftaler, der er indgået efter offentliggørelsen af dette direktiv, og som vedrører begivenheder, der finder sted efter gennemførelsesdatoen; når aftaler, der er indgået før offentliggørelsen af dette direktiv, fornyes, betragtes de som nye aftaler.
- (21) Begivenheder af »væsentlig samfundsmæssig interesse« som defineret i dette direktiv bør opfylde visse kriterier, idet de skal være begivenheder i særklasse, som er af interesse for offentligheden i Den Europæiske Union eller i en bestemt medlemsstat eller i en vigtig del af en bestemt medlemsstat, og tilrettelægges forud af en organisator, der juridisk har ret til at sælge de rettigheder, der er knyttet til begivenheden.«

⁴ I artikel 1 i det ændrede direktiv 89/552 (herefter »direktivet«) forstås ved:

- »a) »tv-radiospredning«: førstegangsudsendelse over tråd eller trådløst, også via satellit i kodet eller ukodet form af fjernsynsprogrammer, der er bestemt for

offentligheden. Udtrykket omfatter udveksling af programmer mellem virksomheder med henblik på deres videreudsendelse til offentligheden. Derimod er kommunikationstjenester, der formidler informationer eller andre meddelelser på individuel basis, såsom telefaxtjenester, elektroniske databanker og andre lignende tjenesteydelser, ikke omfattet

- b) »tv-spredningsforetagende«: den fysiske eller juridiske person, som har det redaktionelle ansvar for programlægningen af tv-programmer i den i litra a) omhandlede forstand, og som udsender dem eller får dem udsendt af en tredjepart.«

5 Direktivets artikel 3a bestemmer:

»1. Enhver medlemsstat kan træffe foranstaltninger i overensstemmelse med fællesskabsretten for at sikre, at et tv-spredningsforetagende under dens jurisdiktion ikke udnytter sin eneret til at udsende begivenheder, der af den pågældende medlemsstat anses for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i den pågældende medlemsstat forhindres i at kunne følge sådanne begivenheder via direkte eller tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn. Træffer en medlemsstat sådanne foranstaltninger, udarbejder den en liste over begivenheder — nationale eller ikke-nationale — som den anser for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse. Dette skal ske på en klar og gennemskelig måde og i tilstrækkelig god tid til at sikre efterlevelse i praksis. Den pågældende medlemsstat beslutter i den forbindelse ligeledes, om disse begivenheder helt eller delvis skal kunne transmitteres direkte eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — helt eller delvis skal kunne transmitteres tidsforskudt.

2. Medlemsstaterne underretter straks Kommissionen om alle foranstaltninger, som træffes i medfør af stk. 1. Kommissionen kontrollerer inden for en periode på tre måneder fra underretningen, at sådanne foranstaltninger er forenelige med

fællesskabsretten, og meddeler dem til de øvrige medlemsstater. Den anmoder om en udtalelse fra det udvalg, der er nedsat i medfør af artikel 23a. Den offentliggør straks de trufne foranstaltninger i [EF-Tidende] og offentliggør mindst en gang om året den konsoliderede liste over de foranstaltninger, der er truffet af medlemsstaterne.

3. Medlemsstaterne sikrer, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv, på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat forhindres i at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til stk. 1 og 2, via hel eller delvis direkte transmission eller — hvor det i offentlighedens interesse af objektive grunde er nødvendigt eller hensigtsmæssigt — hel eller delvis tidsforskudt transmission på gratis fjernsyn således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1.«

6 Det bestemmes i artikel 23a, stk. 1, at:

»Der nedsættes et kontaktudvalg i Kommissionens regi. Udvalget består af repræsentanter for de kompetente myndigheder i medlemsstaterne. Formandskabet varetages af en repræsentant for Kommissionen, og udvalget mødes enten på formandens initiativ eller på anmodning af en medlemsstats delegation.«

Faktiske omstændigheder

7 Kirch Media GmbH & Co. KGaA, tidligere TaurusFilm GmbH & Co., og KirchMedia WM AG, nu Infront WM AG, driver virksomhed bestående i køb, administration og

salg af rettigheder til fjernsynstransmission af sportsbegivenheder og køber normalt disse rettigheder hos arrangørerne. Selskabet videresælger herefter de erhvervede rettigheder til tv-spredningsforetagender.

- 8 Den 10. september 1996 indgik TaurusFilm GmbH & Co. og Sporis Holding AG som licenshavere en aftale med Fédération internationale de football amateur (FIFA) om eneret til på verdensplan — med undtagelse af USA — at dække slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i årene 2002 og 2006. Ved aftale af 26. maj 1998, der erstattede den foregående kontrakt mellem FIFA og TaurusFilm GmbH & Co., fik TaurusFilm GmbH & Co. eneretten til at transmittere disse sportsbegivenheder til det europæiske kontinent såvel som til Rusland, de øvrige tidligere socialistiske sovjetrepublikker og Tyrkiet til en minimumspris af 1,4 mia. schweiziske franc (CHF).

- 9 Den 14. oktober 1998 overdrog Kirch Media GmbH & Co. KGaA rettighederne til transmission af FIFA's verdensmesterskaber i 2002, med undtagelse af retten til at transmittere i Tyskland, til sit schweiziske datterselskab FWC Medien Ag, nu KirchMedia WM AG.

- 10 I henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2, underrettede Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland den 25. september 1998 Kommissionen om de foranstaltninger, der blev truffet i medfør af stk. 1. Disse foranstaltninger omfattede en liste over begivenheder, som denne medlemsstat havde udpeget som havende væsentlig samfundsmæssig interesse.

- 11 Kommissionen meddelte i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2, den 2. november 1998 disse foranstaltninger til de øvrige medlemsstater, og blev på et møde den

20. november 1998 bekendtgjort med en udtalelse fra det i medfør samme direktivs artikel 23a, stk. 1, nedsatte kontaktudvalg (herefter »kontaktudvalget«).

- 12 Ved skrivelse af 23. december 1998 meddelte Kommissionen Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, at den på grund af usikkerheden med hensyn til rækkevidden af de meddelte foranstaltninger ikke var i stand til at udtale sig om, hvorvidt foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten.
- 13 Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland meddelte den 5. maj 2000 Kommissionen en ny udgave af disse foranstaltninger.
- 14 Ved skrivelse til Kommissionen af 14. juli 2000 gjorde sagsøgeren gældende, at den af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland udarbejdede liste ikke kunne anerkendes, idet den ikke var forenelig med direktivets artikel 3a samt andre af fællesskabsrettens bestemmelser. I skrivelsen gjorde sagsøgeren særligt gældende, at listen ikke var uarbejdet på en klar og gennemskuelig måde, at listen indeholdt begivenheder, der ikke var af væsentlig samfundsmæssig interesse i Det Forenede Kongerige, at de nationale og fællesskabsretlige høringsprocedurer var behæftet med alvorlige svagheder, og endelig anfægtedes ordningens tilbagevirkende gyldighed.
- 15 Den 28. juli 2002 fremsendte generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for uddannelse og kultur en skrivelse til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland med følgende indhold:

»Ved skrivelse af 5. maj 2000, modtaget af Kommissionen den 11. maj 2000, meddelte Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands Faste Repræsenta-

tion ved Den Europæiske Union Kommissionen en *samlet* række nationale foranstaltninger vedrørende tv-dækningen af begivenheder af væsentlig national interesse for Det Forenede Kongerige. Foranstaltningerne omfatter: section 97, 98 101, 103, 104 og 105 i kapitel IV i Broadcasting Act (1996); section 1, 3 og 9 i Regulation 3 i bilaget til Television Broadcasting Regulations 2000; de relevante bestemmelser i Television Commission Code on Sports and other Listed Events, offentliggjort i henhold til section 104 i Broadcasting Act 1996; kriterierne for afgrænsning af sportsbegivenheder og andre begivenheder af national interesse, fremsat af ministeren for kultur, medier og sport (den 25.11.1997), såvel som den meddelelse, der blev fremsat i Parlamentet (den 25.6.1998) af ministeren for kultur, medier og sport om resultatet af revisionen af listen over sportsbegivenheder og andre begivenheder af national interesse, foretaget i medfør af section 97, stk. 3, i Broadcasting Act 1996.

Som det kræves i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktiv [...], har Kommissionen meddelt de anmeldte foranstaltninger til de øvrige medlemsstater og indhentet en udtalelse fra [kontaktudvalget].

Jeg skal herved meddele Dem, at efter at have undersøgt, hvorvidt de vedtagne foranstaltninger er forenelige med direktivet, og under hensyntagen til de foreliggende faktiske oplysninger om den audiovisuelle sektor i Det Forenede Kongerige, vil Kommissionen ikke rejse indvendinger mod de af Det Forenede Kongeriges myndigheder anmeldte foranstaltninger.

I overensstemmelse med direktivets artikel 3, stk. 2, offentliggør Kommissionen de anmeldte foranstaltninger i [EF-Tidende].«

¹⁶ Ved skrivelse af 7. november 2000 meddelte sagsøgeren Kommissionen, at selskabet var blevet bekendt med Kommissionens forventede godkendelse af listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse for Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland. Sagsøgeren anførte herved, at særligt selskabets ejendomsret krænkedes som følge af denne medlemsstats vedtagelse af disse foranstaltninger i medfør af direktivet artikel 3a, stk. 1.

- 17 Den 18. november 2000 offentliggjorde Kommissionen i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2, de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 1, truffede foranstaltninger, som var meddelt Kommissionen i henhold til den i direktivets artikel 3a, stk. 2, omhandlede procedure.
- 18 Disse foranstaltninger omfatter uddrag af kapitel IV i Broadcasting Act 1996, uddrag af Regulation 3 i bilaget til Television Broadcasting Regulations 2000, uddrag af Television Commission Code on Sports and other Listed Events, som ændret i januar 2000 (ITC), der indeholder en oversigt over listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse for Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og listen over tjenester, der opfylder »de krævede betingelser« i henhold til Television Regulations 2000, såvel som Det Forenede Kongeriges minister for kultur, medier og sports skriftlige svar på to parlamentariske spørgsmål af henholdsvis 25. november 1997 og 25. juni 1998 med hensyn til revisionen af de sportsbegivenheder, som er opført på en liste i medfør af kapitel IV i Broadcasting Act 1996. Blandt disse begivenheder findes FIFA's verdensmesterskaber.
- 19 Den 7. december 2000 sendte sagsøgeren en skrivelse til Kommissionen, hvori det bl.a. hedder:

»Jeg ville være Dem taknemmelig, såfremt De ville [...] bekræfte, at Kommissionen har afsluttet kontrolproceduren i henhold til [direktivets] artikel 3a for så vidt angår den af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland udarbejdede liste og Broadcasting Act 1996, og [...] informere os om det endelige resultat af denne procedure, herunder om eventuelle foranstaltninger, som Kommissionen har truffet i den forbindelse. Vi anmoder desuden om at få adgang til alle relevante dokumenter.«

20 Den 22. december 2000 gentog sagsøgeren sin anmodning over for Kommissionen.

21 Ved skrivelse af 22. januar 2001 svarede Kommissionen sagsøgeren følgende:

»Offentliggørelsen af foranstaltninger i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2, er juridisk set et resultat af Kommissionens (positive) kontrolprocedure. De antager derfor med rette, at Kommissionens kontrolprocedure er afsluttet, og at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands liste er blevet anset for værende forenelig med direktivet.«

22 Kommissionen vedlagde skrivelsen kontaktudvalgets udtalelse af 6. juni 2000.

Retsforhandlinger

23 Kirch Media GmbH & Co. KgaA og KirchMedia WM AG har den 12. februar 2001 anlagt denne sag.

24 Ved skrivelse af 5. april 2001 har Rådet anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.

- 25 Ved særskilt dokument indleveret til Rettens Justitskontor den 11. juni 2001 har Kommissionen i medfør af artikel 114 i Rettens procesreglement påstået sagen afvist. Sagsøgerne fremkom den 26. juli 2001 med sine bemærkninger til afvisningspåstanden og havde i bilag 6 vedlagt ikke-fortrolige eksemplarer af de kontrakter, som sagsøgerne har indgået med FIFA vedrørende overdragelse af retten til at dække slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i år 2002 og 2006 (jf. præmis 8 ovenfor).
- 26 Ved skrivelse af 14. og 20. juni 2001 har henholdsvis Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Kongeriget Danmark anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Ved skrivelse af 25. juni 2001 har Den Franske Republik, det franske fællesskab i Belgien og Parlamentet ligeledes anmodet om tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens påstande.
- 27 Ved skrivelse af 2. august 2001 har sagsøgerne, for det tilfælde, at anmodningen om intervention accepteres, fremsat en anmodning om fortrolighed over for de parter, der har begæret intervention, hvad angår visse dele af bilag 6 i sagsøgernes bemærkninger til afvisningspåstanden.
- 28 I deres indlæg, indleveret til Rettens Justitskontor den 31. august 2001, har sagsøgerne nedlagt påstand om, at det franske fællesskab i Belgiens interventionsbegæring ikke tages til følge, og at det franske fællesskab i Belgien dømmes til at betale de med anmodningen forbundne omkostninger. Parterne har ikke fremsat indsigelser over for de andre anmodninger om intervention.
- 29 Ved skrivelse af 7. november 2001 har Kommissionen anmodet om bemærkninger til sagsøgernes fremlæggelse af de censurerede eksemplarer af de kontrakter, der er indgået med FIFA — vedlagt som bilag 6 til deres bemærkninger til afvisningspåstanden — og har ved skrivelse af 12. april 2002 anmodet om, at disse kontrakter

bliver fremlagt i deres helhed. Retten har den 4. juli 2002 anmodet sagsøgerne om at fremsætte bemærkninger til fremlæggelse af licensaftalerne med FIFA i sin helhed til Kommissionen.

30 Ved Rettens kendelse af 11. marts 2002 blev Kommissionens afvisningspåstand henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet, og afgørelsen om sagens omkostninger blev udsat.

31 Den 13. maj 2002 modtog Retten fuldstændige kopier af de kontrakter, som var indgået med FIFA den 10. september 1996 og den 26. maj 1998.

32 Ved skrivelse af 29. november 2002 har sagsøgerne i medfør af procesreglementets artikel 64, stk. 4, anmodet om, at Kommissionen opfordres til at fremlægge dokumentation. Ved skrivelse af 20. januar 2003 har Kommissionen anmodet om, at bilag 17 fjernes fra sagens akter. Sagsøgerne har ved skrivelse af 26. marts 2003 fremsat bemærkninger hertil.

33 Rettens Justitskontor oplyste ved skrivelse af 11. februar 2003 parterne om, at der senere ville blive truffet afgørelse om fjernelse af det omhandlede dokument.

34 Ved skrivelse af 26. marts 2003 har Kirch Media GmbH & Co. KGaA hævet sagen. Ved kendelse af 24. juni 2003 tog formanden for Rettens Femte Afdeling denne ophævelse til efterretning.

35 Ved kendelse af 9. juli 2003 har Retten tilladt Kongeriget Danmark, Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Parlamentet og Rådet at intervenere til støtte for Kommissionens påstande. Det franske fællesskab i

Belgien fik derimod ikke tilladelse til at intervenere. De parter, der fik tilladelse til at intervenere, har afgivet skriftlige indlæg med undtagelse af Kongeriget Danmark og Rådet. Sagsøgeren har ved intervention indgivet bemærkninger til disse indlæg.

- 36 Rettens Justitskontor har ved skrivelse af 19. august 2003 opfordret sagsøgeren til at fremlægge ikke-fortrolige udgaver af sine bemærkninger.
- 37 Ved skrivelse af 19. september 2003 har sagsøgeren indgivet en fortrolighedsansøgning vedrørende visse dele i sit svarskrift.
- 38 Ved kendelse af 4. december 2003 besluttede formanden for Rettens Femte Afdeling at udlevere samtlige ikke-fortrolige eksemplarer af processkrifterne til intervenienterne, og disse blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger hertil. Intervenienterne har ikke indgivet indlæg inden for den hertil fastsatte frist, undtagen Det Forenede Kongerige Storbritannien, der ikke havde nogen indvendinger.
- 39 Ved afgørelse af 13. september 2004 om sammensætning af Rettens afdelinger er den refererende dommer blevet tilknyttet Fjerde Afdeling, som den foreliggende sag følgelig er blevet henvist til ved afgørelse af 21. oktober 2004.
- 40 I henhold til procesreglementets artikel 14 og efter forslag fra Fjerde Afdeling besluttede Retten, efter at have hørt parterne i overensstemmelse med procesreglementets artikel 51, at henvise sagen til en udvidet afdeling.

- 41 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 1. juli 2005 meddelte Kongeriget Danmark Retten, at det frafaldt sin intervention. Sagsøgeren, den sagsøgte institution, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland såvel som de andre intervenienter gjorde ikke indsigelse mod Kongeriget Danmarks anmodning om frafald, og de øvrige intervenienter fremsatte ikke bemærkninger. Formanden for Fjerde Udvidede Afdeling tog med kendelse af 31. august 2005 Kongeriget Danmarks frafald til efterretning og pålagde hver part at bære sine egne omkostninger i forbindelse med denne intervention.
- 42 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Fjerde Udvidede Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling og har som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, jf. artikel 64, stk. 2, litra c) og d), i Rettens procesreglement, anmodet parterne og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at fremlægge visse dokumenter. Retten har endvidere stillet sagsøgeren og Kommissionen en række skriftlige spørgsmål, som den opfordrede dem til at svare på før retsmødet. Sagsøgeren, Kommissionen såvel som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har efterkommet disse anmodninger inden for den fastsatte frist.
- 43 Parterne har afgivet mundtlige indlæg, med undtagelse af Den Franske Republik, og har besvaret mundtlige spørgsmål i det offentlige retsmøde, der blev afholdt den 7. juli 2005.
- 44 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 23. august 2005 anmodede sagsøgeren om, at et til denne skrivelse vedlagt dokument fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, som sagsøgeren ført kom i besiddelse af efter retsmødet, blev tilføjet til sagen.

Parternes påstande

45 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning i henhold til direktivets artikel 3a, hvorefter de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger erklæres forenelige med fællesskabsretten, annulleres helt eller delvist (herefter »den anfægtede retsakt«).

- Det fastslås, at direktivets artikel 3a ikke kan finde anvendelse og ikke kan danne hjemmel for vedtagelsen af den anfægtede retsakt.

- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Parlamentet tilpligtes at bære deres egne omkostninger og at betale de omkostninger, der i sagen er afholdt ved deres intervention.

46 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Afvisning.

— Subsidiært frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

⁴⁷ Parlamentet har til støtte for Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Subsidiært frifindes Kommissionen.

⁴⁸ Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har til støtte for Kommissionen påstået sagen afvist.

⁴⁹ Den Franske Republik har til støtte for Kommissionen nedlagt følgende påstande:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

A — *Anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse*

- 50 Sagsøgeren har i sine skriftlige indlæg anmodet om, at det pålægges Kommissionen at fremlægge en række dokumenter vedrørende kontrolproceduren i forbindelse med de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland truffede foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten.
- 51 Retten har som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse i medfør af artikel 64, stk. 2, litra c) og d), i Rettens procesreglement anmodet Kommissionen og Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at fremlægge disse dokumenter. Sagsøgeren meddelte i retsmødet, på besvarelse af et spørgsmål fra Retten, at selskabet havde opfattelse af at have fået medhold i sin anmodning om fremlæggelse af dokumenter.
- 52 Under disse omstændigheder anser Retten det ikke længere for fornødent at træffe afgørelse herom.

B — *Anmodningen om udtagelse af et dokument af sagens akter*

- 53 Kommissionen har ved skrivelse af 20. januar 2003 anmodet Retten om at udtage et dokument af sagens akter, som sagsøgeren har fremlagt i bilag 17 til stævningen, med den begrundelse, at der er tale om et dokument af fortrolig karakter, der er udfærdiget af Kommissionens tjenestegrene med henblik på en diskussion i kontaktudvalget. Sagsøgeren har modsat sig denne anmodning om udtagelse af et dokument.

- 54 Kommissionens anmodning vedrører det dokument, der har overskriften »Arbejdsdokument til kontaktudvalget om direktivets artikel 3a« med referencenr. DOC CC TVSF (2000) 6. Det bemærkes imidlertid, at Kommissionen ikke udtrykkeligt har gjort gældende, at der er tale om et internt dokument.
- 55 Kommissionen har endvidere under retsmødet — adspurgt om dokumentets fortrolige karakter af Retten — udtalt, at kontaktudvalget, som var adressat for dokumentet, ikke længere betragtede dokumentet som fortroligt, og at det med rette kunne antages, at dokumentet kunne være genstand for bred offentliggørelse.
- 56 Under disse omstændigheder, og uanset, at Kommissionen under retsmødet ønskede at bekræfte sin anmodning om undtagelse af dette dokument fra sagens akter, kan det ikke anses for godtgjort, at dokumentet er, eller i hvert fald kunne være, et af institutionens interne dokumenter af fortrolig karakter.
- 57 Følgelig må Kommissionens anmodning om udtagelse af et dokument fra sagens akter forkastes.

C — *Formaliteten*

1. *Det første punkt i sagsøgerens påstande*

- 58 Kommissionen påstår sagen afvist med den begrundelse, at den for det første ikke har vedtaget den anfægtede akt ved anvendelse af direktivets artikel 3a, stk. 2, for det andet, at sagsøgeren hverken er umiddelbart eller individuelt berørt af den

anfægtede akt, og for det tredje, at den ikke har været i stand til at forberede sit forsvar, idet sagsøgeren ikke, som bilag til stævningen, har fremsendt kopier af de kontrakter, der er indgået med FIFA den 10. september 1996 og den 26. maj 1998.

- 59 For så vidt angår det tredje punkt skal det erindres, at sagsøgeren under retsforhandlingerne for Retten fremlagde kopier af de anfægtede kontrakter (jf. præmis 25 og 31 ovenfor), som blev fremsendt til Kommissionen. Kommissionen har på grundlag af et spørgsmål herom fra Retten under retsmødet afstået fra at anføre dette punkt.
- 60 Kommissionen har endvidere i svarskriftet og efterfølgende ved sagsøgerens fremlæggelse af de kontrakter, der er indgået med FIFA den 10. september 1996 og den 26. maj 1998, gjort gældende, at disse i væsentlig grad har begrænset sagsøgerens mulighed for at udnytte sine enerettigheder til at give underlicens til tv-spredningsforetagender. For så vidt angår indholdet af visse af de i kontrakterne indeholdte klausuler udtaler Kommissionen, at det ikke er bevist, at den skade, som sagsøgeren hævdede at have lidt, er et resultat af de anfægtede akter.
- 61 Det skal bemærkes, at Kommissionen ikke har draget nogen konklusion af disse anbringender med hensyn til formaliteten. Under alle omstændigheder og for så vidt som Kommissionen med disse anbringender havde til formål at anfægte sagsøgerens interesse i annullation af den anfægtede retsakt, skal det bemærkes, at den ikke har gjort gældende, at indholdet af de omhandlede kontrakter afskar sagsøgeren fra at have en sådan interesse, og at sådanne omstændigheder på ingen måde fremgår af sagsakterne, hvilket i øvrigt fremgår af sagsøgerens besvarelse af Rettens skriftlige spørgsmål, navnlig vedrørende de påstående kontraktmæssige begrænsninger i sagsøgerens senderettigheder til kampene i FIFA's verdensmesterskaber.
- 62 Under henvisning til det anførte er det udelukkende det første og det andet afvisningsanbringende, der skal undersøges.

a) Den retlige karakter af den anfægtede retsakt

Parternes argumenter

- ⁶³ Kommissionen har gjort gældende, at i modsætning til direktivets artikel 2a, stk. 2, omtaler direktivets artikel 3a, stk. 2, ikke nogen »beslutning«, som Kommissionen skal vedtage. Den Franske Republik har i denne sammenhæng anført, at artikel 3a ikke giver Kommissionen nogen beslutningskompetence. Kommissionens rolle er at foretage en indledende kontrol af de anmeldte nationale foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten.
- ⁶⁴ Når de pågældende anmeldte nationale foranstaltninger således ikke krænker fællesskabsretten, underretter Kommissionen den omhandlede medlemsstat om, at den ikke har til hensigt at modsætte sig disse foranstaltninger, og at den vil offentliggøre foranstaltningerne i EF-Tidende med henblik på at sikre, at de øvrige medlemsstater overholder deres forpligtelser i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 3. Kommissionen og Den Franske Republik har anført, at såfremt de omhandlede foranstaltninger er i strid med fællesskabsretten, og såfremt det må antages, at medlemsstaten ikke foretager de nødvendige ændringer, er Kommissionen forpligtet til at indlede den i artikel 226 EF omhandlede traktatbrudsprocedure.
- ⁶⁵ Den foreløbige konstatering af, at der ikke foreligger tilsidesættelse af fællesskabsretten, er derfor en beslutning om ikke på nuværende tidspunkt at indlede en traktatbrudsprocedure mod den omhandlede medlemsstat. Borgerne kan således ikke bestride Kommissionens beslutning om ikke at indlede en traktatbrudsprocedure i medfør af artikel 226 EF, idet Kommissionens holdning på dette punkt ikke er en retsakt, som har retsvirkninger (Rettens kendelse af 13.11.1995, sag T-126/95, Dumez mod Kommissionen, Sml. II, s. 2863, præmis 37).

- 66 Den Franske Republik har i den forbindelse anført, at det følger af artikel 226 EF, at fastlæggelsen af medlemsstaternes rettigheder og forpligtelser samt bedømmelsen af deres handlemåde alene kan ske i en af Domstolen afsagt dom (Domstolens dom af 22.2.2001, sag C-393/98, Gomes Valente, Sml. I, s. 1327). Kommissionens standpunkt angående spørgsmålet, om en liste over begivenheder af væsentlig national interesses er forenelig med fællesskabsretten, ændrer således ikke den pågældende medlemsstats retsstilling. I øvrigt fremgår den retligt bindende karakter af den i EF-Tidende offentliggjorte omhandlede liste ikke af Kommissionens skrivelse af 28. juli 2000 til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, hvori den informerede om disse foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten, men derimod alene på grundlag af national ret. Kommissionen har i denne forbindelse præciseret, at såfremt det antages, at der foreligger en beslutning i den foreliggende sag, må det dreje sig om den, der fremgår af denne skrivelse af 28. juli 2000.
- 67 Uanset Kommissionens holdning angående de anmeldte nationale foranstaltninger har den ikke nogen indflydelse på foranstaltningernes gennemførelse i den anmeldende medlemsstat. Kommissionen er nemlig ikke bemyndiget til at erklære en medlemsstats lovgivning for uforenelig med fællesskabsretten.
- 68 Kommissionen har desuden anført, at den i sin skrivelse af 28. juli 2000 til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland lod forstå, at den ikke havde »noget grundlag for at« modsætte sig de anmeldte foranstaltninger, og at denne vurdering ikke udgør en beslutning. I den forbindelse har Kommissionen påpeget, at såfremt beslutningen skal være retligt bindende, skal den være vedtaget af Kommissionens medlemmer som kollegial enhed, og at den skal være begrundet. Kommissionens skrivelse af 28. juli 2000 kan desuden sammenlignes med en skrivelse om henlæggelse (Domstolens dom af 10.7.1980, forenede sager 253/78 og 1/79-13/79, Giry og Guerlain m.fl., Sml. s. 2327, og Rettens dom af 24.3.1994, sag T-3/93, Air France mod Kommissionen, Sml. I, s. 121, præmis 50).
- 69 Hvad angår Kommissionens forpligtelse til at offentliggøre de godkendte nationale foranstaltninger i EF-Tidende er det Kommissionens opfattelse, at offentliggørelsen ikke ændrer karakteren af dens skrivelse af 28. juli 2000. Offentliggørelsens eneste formål er at informere de andre medlemsstater, således at disse kan iagttage de i

direktivets artikel 3a, stk. 3, omhandlede forpligtelser. Den gør dog opmærksom på, at det ikke er dens midlertidige godkendelse af de anmeldte foranstaltninger, der medfører en forpligtelse for medlemsstaterne til at iagttage de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til nævnte artikel, men derimod den nævnte artikel, der henviser til »begivenheder [...] således som fastlagt af denne anden medlemsstat i overensstemmelse med stk. 1« og ikke til »begivenheder, der figurerer på en liste, der er offentliggjort af Kommissionen«. Hverken meddelelsen til de andre medlemsstater vedrørende de omhandlede foranstaltninger eller offentliggørelsen af foranstaltningerne i EF-Tidende indebærer nogen form for udøvelse af en beslutningskompetence fra Kommissionens side.

70 Det forekommer i den forbindelse, at sagsøgerens fortolkning i forbindelse med henvisningen til »stk. 1« [o.a.: i den franske sprogversion »paragraphes précédents«] og ikke til »stk. 1« [o.a.: i den franske sprogversion »paragraphe 1«] i artikel 3a, stk. 3, skal forstås således, at den forpligtelse, der er pålagt medlemsstaterne, er betinget af angivelsen af de foranstaltninger, der er omhandlet i direktivets artikel 3a, stk. 1, og ikke af deres anmeldelse, og Kommissionens godkendelse heraf i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2. Det eneste krav, der imidlertid skal opfyldes, er, at medlemsstaten har iagttaget sin forpligtelse til at udpege og anmelde foranstaltningerne i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 1 og 2, hvilket er foreneligt med lovgivers klare hensigt om at indføre en ordning for gensidig anerkendelse af de foranstaltninger, som medlemsstaterne træffer, samtidig med at Kommissionen tillægges en rolle som formidler. Sagsøgerens fortolkning tillægger Kommissionens blotte konstatering en bindende karakter, selv om en sådan ikke er egnet til at skabe retlig bindende retlig virkning i de øvrige medlemsstater. Pligten til gensidig anerkendelse i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 3, er ikke betinget af Kommissionens kontrol af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten.

71 For det andet er de andre medlemsstater i henhold til fællesskabsretten ikke forpligtede til at anvende en anden medlemsstats foranstaltninger, der er uforenelig med fællesskabsretten, uanset Kommissionens holdning hertil. Kommissionen har i den forbindelse henvist til sin skrivelse af 23. december 1998 til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, hvori den gav udtryk for tvivl med hensyn

de oprindeligt anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten. Kommissionen anførte ligeledes, at de omhandlede nationale foranstaltninger blev offentliggjort i deres helhed i EF-Tidende, serie C og ikke serie L.

- 72 Endelig har Kommissionen, støttet af Europa-Parlamentet, gjort gældende, at sagsøgeren ikke har bestridt, at de omhandlede foranstaltninger kunne være anfægtet ved retterne i Det Forenede Kongerige. De nationale domstole har alene i den sag, som sagsøgeren har påberåbt sig, og som gav anledning til House of Lords' dom af 25. juli 2001, *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd, R v. ITC*, [2001] UKHL 42, bemærket, at de ikke træffer afgørelser i sager, der på den ene side omhandler forholdet mellem arrangørerne af sportsbegivenheder og tv-spredningsforetagernes interesse i opretholdelsen af et frit marked, og på den anden side borgerens interesse i at kunne følge vigtige sportsbegivenheder. Den nationale domstol fastslog imidlertid ikke, at den ikke ville foretage en ny gennemgang af de udstedte foranstaltningers lovlighed i henhold til direktivets artikel 3a. Hvis der var anlagt en sag ved Det Forenede Kongeriges domstole, og der i henhold til artikel 234 EF blev forelagt Domstolen et præjudicielt spørgsmål, ville sagsøgeren ikke kunne drage nogen parallel til den sag, der gav anledning til Domstolens dom af 9. marts 1994, *TWD Textilwerke Deggendorf* (sag C-188/92, Sml. I, s. 833). I den foreliggende sag vil sagsøgeren faktisk være afskåret fra at anlægge sag ved Det Forenede Kongeriges domstole. Hvis det foreliggende søgsmål om prøvelse af Kommissionens påståede beslutning fremmes til realitetsbehandling, godkender Retten en procedurefordrejning, som Domstolen påtalte i *TWD Textilwerke Deggendorf*-dommen.
- 73 Ifølge Kommissionen tilkommer det hverken Retten at prøve lovligheden af de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har truffet, eller at fortolke dem. Det vil i øvrigt være forbundet med betydelige vanskeligheder for andre domstole, ud over domstolene i Det Forenede Kongerige, at foretage en fortolkning af de nævnte foranstaltninger, herunder særligt bestemmelserne i *ITC Code on Sports land other Listed Evens*, da disse ikke er klare.
- 74 I den forbindelse har Parlamentet understreget, at sagsøgeren vil kunne varetage sine interesser ved at få High Court i London til at forelægge et præjudicielt fortolkningsspørgsmål for Domstolen (Domstolens dom af 10.12.2002, sag C-491/01, *British American Tobacco (Investments) og Imperial Tobacco*, Sml. I, s. 11453, præmis 32-41).

- 75 Parlamentet har desuden tilføjet, at der kan fastlås en parallel mellem den konkrete sag og Rettens dom af 26. november 2002, *Artegodan m.fl. mod Kommissionen* (forenede sager T-74/00, T-76/00, T-83/00 — T-85/00, T-132/00, T-137/00 og T-141/00, Sml. II, s. 4945, præmis 142, stadfæstet i appel), hvoraf det fremgår, at uden udtrykkelig kompetenceoverførsel til Kommissionen henhører sagen under medlemsstaternes residualkompetence. Parlamentet har i denne sammenhæng henvist til artikel 7 EF, hvorefter hver institution handler inden for rammerne af de beføjelser, som er tillagt den ved traktaten. Det fremgår imidlertid hverken af direktiv 89/552 eller direktiv 97/36, at medlemsstaterne implicit skulle have frafaldet deres kompetence. Særligt overfører direktivets artikel 3a ikke udtrykkeligt kompetence til Kommissionen, hvilket bekræftes ved den omstændighed, at der ikke forekommer nogen komitologiprocedure. De gennemførelsesbeføjelser, der tillægges i henhold til artikel 202, tredje led, EF, omfatter imidlertid ikke kontaktudvalgets opgaver. Derudover har hverken den generelle opbygning, hovedformålet eller ordlyden af direktivets artikel 3a eller lovgivers hensigt til formål at tillægge Kommissionen nogen særlig beslutningskompetence.
- 76 Endelig er det, på grundlag af det anførte, Kommissionens opfattelse, at dens vurdering af de omtvistede foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten ikke udgør en anfægtelig retsakt. I og med sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen ikke burde have meddelt de anmeldte foranstaltninger til de øvrige medlemsstater eller offentliggjort dem i EF-Tidende, anfægter sagsøgeren i realiteten gyldigheden af direktivets artikel 3a, stk. 2.
- 77 Sagsøgeren har bestridt Kommissionens argumentation, og finder i det væsentlige, at Kommissionens godkendelse af de anmeldte foranstaltninger har retsvirkninger for såvel Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland som de øvrige medlemsstater.
- 78 Den anfægtede retsakt er en akt, der fremkalder bindende retsvirkninger, for så vidt som den er en følge af udøvelsen af en lovlig tillagt kompetence med hjemmel i en forskriftsmæssig administrativ procedure og med retsvirkninger, der kan påvirke

sagsøgerens interessesfære gennem en ændring af dennes retsstilling (Domstolens dom af 4.3.1982, sag 182/80, Gauff mod Kommissionen, Sml. s. 799, præmis 18).

- 79 Sagsøgeren har herved først henvist til ordlyden af direktivets artikel 3a, stk. 2, hvorefter Kommissionen, efter kontrollen af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten, skal udstede en bindende retsakt.
- 80 For det andet kan det tydeligt udledes af genstanden for og formålet med direktivets artikel 3a, stk. 2, at bestemmelsen tilsigter at afføde retsvirkninger. Sagsøgeren henviser i denne sammenhæng til betragtning 18 og 19 til direktiv 97/36 og bemærker, at udfærdigelsen af lister, hvorpå medlemsstaterne er tilbøjelige til at lade et stort antal begivenheder figurere, giver disse medlemsstater mulighed for at favorisere de tv-spredningsforetagender, der er etableret på deres område.
- 81 For det tredje fremgår det af proceduren i henhold til artikel 3a, stk. 2, i direktiv 89/552, at denne fører til vedtagelse af en beslutning, der har bindende virkning. Sagsøgeren har i den forbindelse henvist til fristerne for proceduren såvel som til procedurens forløb.
- 82 Sagsøgeren har videre gjort gældende, at hverken ordlyden eller formålet med direktivets artikel 3a eller de relevante betragtninger til direktiv 97/36 gør det muligt at støtte Kommissionens argumentation, hvorefter den udstedte retsakt kan sidestilles med et afslag på at indlede en traktatbrudsprocedure i henhold til artikel 226 EF. Den omhandlede procedure pålægger nemlig Kommissionen en forpligtelse til at fungere som dommer og til at vedtage en bindende beslutning om lovligheden af de anmeldte foranstaltninger. En sådan beslutning kan ikke tilbagekaldes uden at påvirke retsstillingen for Det Forenede Kongerige Stor-

britannien og Nordirland samt for de borgere, der har udledt rettigheder på baggrund af Kommissionens godkendelse af de omhandlede foranstaltninger og den gensidige anerkendelse heraf. Sagsøgeren har tilføjet, at Kommissionens synspunkt fratager den i direktivets artikel 3a foreskrevne procedure dens tilsigtede virkning.

83 Sagsøgeren har ligeledes gjort gældende, at den anfægtede retsakt skaber retsvirkninger i de øvrige medlemsstater, idet disse i henhold til direktivet artikel 3a er forpligtede til at sørge for, at de tv-spredningsforetagender, der henhører under deres jurisdiktion, overholder de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland truffne foranstaltninger. Uden Kommissionens afgørelse om godkendelse af de anmeldte foranstaltninger får disse nemlig ikke nogen retsvirkning i de øvrige medlemsstater. Enhver anden fortolkning ville fratage proceduren i artikel 3a, stk. 2, dens tilsigtede virkning, og det ville være i modstrid med formålet med direktivets artikel 3a, som er at forlige fri bevægelighed for tv-tjenester med behovet for at forhindre eventuel omgåelse af nationale foranstaltninger, der er truffet for at beskytte legitime almene interesser.

84 Endelig har sagsøgeren gjort gældende, at det fremgår af sagen, at den gensidige anerkendelse er betinget af Kommissionens kontrol af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten, og at dette ikke sker automatisk på grund af anmeldelsen.

Rettens bemærkninger

85 I stævningen har sagsøgeren nedlagt påstand om annulation af Kommissionens beslutning, hvorefter dels de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger erklæres forenelige med fællesskabsretten, dels meddeles de øvrige medlemsstater således, at de tv-spredningsforetagender, der henhører under deres jurisdiktion, handler i overensstemmelse hermed. Sagsøgeren har i den forbindelse understreget, at det eneste alment tilgængelige dokument er det, der fremgår af Kommissionens offentliggørelse i EF-Tidende af 18. november 2000 — i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2 — af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger.

- 86 Som bilag til skriftstykket med afvisningspåstanden fremlagde Kommissionen en skrivelse af 28. juli 2000 fra generaldirektøren for Kommissionens Generaldirektorat (GD) for Uddannelse og Kultur, hvormed Kommissionen informerer Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om, at den, efter at have undersøgt, hvorvidt de vedtagne foranstaltninger er forenelige med direktivet, og under hensyntagen til de foreliggende faktiske oplysninger vedrørende den audiovisuelle sektor i Det Forenede Kongerige, ikke vil bestride de af Det Forenede Kongeriges myndigheder anmeldte foranstaltninger, og at Kommissionen offentliggør de anmeldte foranstaltninger i EF-Tidende (jf. præmis 15 ovenfor). Kommissionen har i den forbindelse henvist til, at såfremt det måtte antages, at den har vedtaget en beslutning i den foreliggende sag — hvilket den ikke har gjort — drejer det sig om denne skrivelse.
- 87 Under disse omstændigheder må det antages, at der med hensyn til skrivelser af 28. juli 2000 grundlæggende er tale om den i den foreliggende sag anfægtede retsakt, eftersom der er tale om det eneste dokument, der udtrykkeligt informerer Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om Kommissionens standpunkt for så vidt angår de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten og om den forestående offentliggørelse af foranstaltningerne i EF-Tidende. I retsmødet har sagsøgeren, som svar på Rettens spørgsmål, anført, at sagen i virkeligheden blev anlagt med henblik på annullation af denne skrivelse fra Kommissionen til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.
- 88 Det skal herefter afgøres, hvorledes Kommissionens skrivelse til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland retligt skal kvalificeres (herefter »den anfægtede skrivelse«).
- 89 Det fremgår af fast retspraksis, at der foreligger retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmaal i medfør af artikel 230 EF, når foranstaltningerne har bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling. Akternes eller afgørelsernes form er principielt uden betydning for adgangen til at anfægte disse under et annullationssøgsmaal (Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 9, og Rettens dom af 17.2.2000, sag T-241/97,

Stork Amsterdam mod Kommissionen, Sml. II, s. 309, præmis 49). Ved afgørelsen af, om en retsakt har sådanne virkninger, må der lægges vægt på dens indhold (Domstolens dom af 22.6.2000, sag C-147/96, Nederlandene mod Kommissionen, Sml. I, s. 4723, præmis 25-27).

- 90 Ved bedømmelsen af den anfægtede skrivelserens retlige karakter, set i lyset af ovennævnte principper, og ved afgørelsen af, hvorvidt den har retsvirkninger, skal den undersøges på grundlag af ordningen om begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse som indført ved direktivets artikel 3a.
- 91 I den forbindelse bemærkes, at direktivet har til formål at lette den frie udveksling af fjernsynsudsendelser inden for Det Europæiske Fællesskab samtidig med, at der tages hensyn til de audiovisuelle programmets særlige art, specielt deres kulturelle og sociologiske indvirkning.
- 92 Hvad angår den særlig ordning med audiovisuelle rettigheder til begivenheder af væsentlige samfundsmæssig interesse, indført ved direktivets artikel 3a, fremgår det af betragtning 18 til direktiv 97/36, at det er af afgørende betydning, at medlemsstaterne er i stand til at træffe foranstaltninger til at beskytte retten til information og til at sikre borgerne bred adgang til tv-dækning af begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. I den forbindelse bestemmes, at medlemsstaterne i overensstemmelse med fællesskabsretten har ret til at fastsætte nærmere bestemmelser for, hvorledes tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion kan udøve deres eneret til at dække sådanne begivenheder. Med henblik på de øvrige medlemsstaters gensidige anerkendelse heraf i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 3, skal de foranstaltninger, der er truffet eller planlagt, anmeldes til Kommissionen.

- 93 Det bestemmes i direktivets artikel 3a, stk. 2, at Kommissionen inden for en periode på tre måneder efter underretningen kontrollerer, om disse statslige foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten. I forbindelse med denne kontrol konsulterer Kommissionen kontaktudvalget, som afgiver en udtalelse.
- 94 Den i den foreliggende sag anfægtede skrivelse informerer — efter afslutningen af kontrolproceduren, som Kommissionen er forpligtet til at foretage i henhold til artikel 3a, stk. 2 — i det væsentlige Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om Kommissionens godkendelse af de for denne anmeldte foranstaltninger, og om deres efterfølgende offentliggørelse i EF-Tidende. Offentliggørelsen i EF-Tidende af de af Kommissionen godkendte foranstaltninger giver de øvrige medlemsstater mulighed for — som fremført af Kommissionen i sine skriftlige indlæg (jf. præmis 69 ovenfor) — at gøre sig bekendt hermed med henblik på at iagttage forpligtelserne i direktivets artikel 3a, stk. 3, inden for rammerne af ordningen om gensidig anerkendelse af disse foranstaltninger, som blev indført med denne artikel.
- 95 Den anfægtede skrivelse har således retsvirkninger i medlemsstaterne, for så vidt som den fastsætter offentliggørelse af de omhandlede statslige foranstaltninger i EF-Tidende, da denne offentliggørelse udløser mekanismen med gensidig anerkendelse som omhandlet i direktivets artikel 3a, stk. 3.
- 96 For det første fremgår denne analyse af ordlyden af direktivets artikel 3a, der foreskriver gensidig anerkendelse af de foranstaltninger, som medlemsstaterne har truffet med henblik på at beskytte offentlighedens adgang til begivenheder, som er fastlagt »i overensstemmelse med stk. 1«, dvs. de begivenheder, hvor de anmeldte statslige foranstaltninger af Kommissionen er anset for værende forenelige med fællesskabsretten, og som er offentliggjort i EF-Tidende i henhold til artikel 3a, stk. 2.

97 Desuden er det ikke muligt at tale om en »indledende« kontrol, som afsluttes med en »udtalelse«, når henses til såvel kontrolprocedurens forløb, sådan som den fremgår af direktivets artikel 3a, stk. 2, som til dens intensitet. Kommissionen er nemlig forpligtet til at foretage denne kontrol inden for en fast tremånedersfrist regnet fra den omhandlede medlemsstats anmeldelse af foranstaltningerne, og den skal i den forbindelse høre kontaktudvalget, som afgiver en udtalelse i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivets artikel 3a, stk. 2. Endvidere har Kommissionen i retsmødet anerkendt, at den skal foretage en tilbunds gående undersøgelse af de omhandlede foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten og sikre, at bestemmelserne om den frie udveksling af tjenesteydelser samt konkurrenceretten bliver overholdt.

98 For det andet kan det ikke på baggrund af opbygningen af ordningen for begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, som blev indført ved direktivets artikel 3a, antages, som Kommissionen påstår, at det hverken er godkendelsen af de anmeldte foranstaltninger eller deres offentliggørelse i EF-Tidende, der medfører en pligt for de øvrige medlemsstater til at iagttage de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 3.

99 Kontrolproceduren i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2, forpligter nemlig Kommissionen til at sikre, at de omhandlede foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten.

100 Kommissionen har i sin skrivelse af 23. december 1998 angående forløbet af kontrolproceduren ved undersøgelsen af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger særligt anført følgende:

»Hermed fremsendes vedlagt det foreløbige resultat af den undersøgelse, Kommissionens tjenestegrene foretog af de anmeldte foranstaltninger [...] Kommissionen er

nået til den konklusion, at den, i mangel af mere omfattende oplysninger angående flere væsentlige spørgsmål fra Deres myndigheders side, ikke er i stand til at iværksætte kontrolproceduren af, hvorvidt de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmoder de andre medlemsstater om at anerkende, er forenelige med fællesskabsretten.«

- 101 Indholdet af Kommissionens skrivelse bekræfter imidlertid den ovenfor i præmis 98 og 99 fremlagte fortolkning af direktivets artikel 3a, stk. 2 og 3, hvorefter den gensidige anerkendelse af de anmeldte nationale foranstaltninger kræver kontrol af deres forenelighed med fællesskabsretten.
- 102 Kontrollen af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten, som Kommissionen er forpligtet til at foretage, ville også miste sin virkning, såfremt godkendelsen af de omhandlede foranstaltninger ikke forudsatte de øvrige medlemsstaters gensidige anerkendelse heraf. Såfremt det nemlig antages, at ordningen for gensidig anerkendelse vedrører de nationale foranstaltninger, som af Kommissionen er anset for værende forenelige med fællesskabsretten, kan en eventuel juridisk usikkerhed og fordrejning af markedsvilkårene ikke undgås, selv om disse ricisi skal undgås i henhold til betragtning 19 til direktiv 97/36. Den gensidige anerkendelse af foranstaltninger, der er uforenelige med fællesskabsretten, gør det ikke muligt at forlige fri bevægelighed for tv-tjenester med behovet for at forhindre eventuel omgåelse af nationale foranstaltninger, der er truffet for at beskytte legitime almene interesser, sådan som fastsat i betragtning 19 til direktivet.
- 103 Videre bekræfter diverse sagsakter det forhold, at offentliggørelsen af de nationale foranstaltninger i EF-Tidende, som giver de øvrige medlemsstater mulighed for at blive bekendt hermed med henblik på at iagttage forpligtelserne i henhold til artikel 3a, først kan ske, når Kommissionen, efter endt kontrol, har konstateret foranstaltningernes forenelighed med fællesskabsretten.

- 104 For det første støtter forløbet af kontrolproceduren ved undersøgelse af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger denne fortolkning. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland underrettede nemlig første gang Kommissionen om foranstaltningerne den 25. september 1998, og Kommissionen meddelte Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, at visse aspekter ved sådanne foranstaltninger rejste problemer med hensyn til deres forenelighed med fællesskabsretten, som det fremgår af skrivelse af 23. december 1998. Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland underrettede ved skrivelse af 5. maj 2000 Kommissionen om en ændret udgave af disse foranstaltninger. Det er således udelukkende disse ændrede foranstaltninger, der af Kommissionen er anset for forenelige med fællesskabsretten, der er offentliggjort i EF-Tidende efter, at Kommissionen ved den anfægtede skrivelse havde informeret Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om deres forenelighed med fællesskabsretten.
- 105 I sin skrivelse af 21. januar 2001 svarede Kommissionen i øvrigt sagsøgeren, at »offentliggørelsen af foranstaltninger, i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2, juridisk set [var] en følge af Kommissionens (positive) kontrolprocedure« (jf. præmis 21 ovenfor).
- 106 For det andet støttes Kommissionens synspunkt i den henseende af flere bilag i sagen, fremlagt af Kommissionen. På den internetside, der vedrører direktivets artikel 3a, og som sagsøgeren har fremlagt som bilag til sit indlæg til afvisningspåstanden, har Kommissionen ligeledes bemærket, at »i tilfælde af et positivt resultat af denne kontrol [foranstaltningernes forenelighed med fællesskabsretten], offentliggøres foranstaltningerne i EF-Tidende«. Kommissionens holdning fremgår ligeledes af dens arbejdsdokument CCTVSE (97) 9/3, fremlagt på anmodning fra Retten, hvoraf det fremgår, at »retssikkerhedskravet nødvendiggør, at de omhandlede foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten fastslås på baggrund af en hurtig undersøgelsesprocedure, og at de omhandlede foranstaltninger, i tilfælde af et positivt resultat, offentliggøres i EF-Tidende«, eller at »det fremgår af det forudgående, at det kun er specifikke nationale foranstaltninger, som falder under anvendelsesområdet for artikel 3a, stk. 1, [...] der er omfattet af proceduren for anmeldelse til Kommissionen med henblik på undersøgelse heraf og eventuel offentliggørelse«, eller at »foranstaltningerne offentliggøres i [EF-Tidende], såfremt der foreligger et positivt udfald af undersøgelsesproceduren«.

- 107 Det fremgår af det ovenstående, at Kommissionen, i medfør af direktivets artikel 3a, stk. 2, er i besiddelse af en beføjelse til at vedtage beslutninger, og at den anfægtede skrivelse har endelige retsvirkninger. Det forhold, at artikel 3a i direktiv 89/552 ikke udtrykkeligt henviser til, at Kommissionen skal vedtage en »beslutning«, ændrer ikke ved denne opfattelse.
- 108 Kommissionens og Den Franske Republiks argument om, at den anfægtede skrivelse er en beslutning om ikke på nuværende tidspunkt at anlægge en traktatbrudssag mod den omhandlede medlemsstat, skal derfor afvises. Under alle omstændigheder bemærkes, at såfremt Kommissionen måtte konkludere, at de anmeldte foranstaltninger er uforenelige med fællesskabsretten, og såfremt den anmeldende medlemsstat ikke afhjælper denne situation, er det tilstrækkeligt, at Kommissionen undlader at offentliggøre de omhandlede foranstaltninger i EF-Tidende, for at disse mister deres virkning inden for rammerne af ordningen om gensidig anerkendelse, som er fastsat i direktivets artikel 3a, stk. 3.
- 109 Argumentet om, at sagsøgeren har mulighed for at anfægte de omhandlede foranstaltninger ved Det Forenede Kongeriges domstole, kan ikke tiltrædes, da den prøvelse, som Retten er anmodet om at foretage i den foreliggende sag, udelukkende vedrører lovligheden af Kommissionens konstatering af de omhandlede foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten med henblik på gennemførelsen af ordningen om gensidig anerkendelse af begivenheder af væsentlig interesse som indført med direktivets artikel 3a, stk. 3. Påberåbelsen af House of Lords' dom R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd [2000] UKHL 42 i denne sammenhæng er irrelevant, idet denne sag er anlagt af et dansk tv-spredningsforetagende, der er undergivet lovgivningen i Det Forenede Kongerige og rettet mod denne medlemsstats kompetente myndigheders beslutning om ikke at tillade det at erhverve eksklusive transmissionsrettigheder til fem kvalifikationskampe til FIFA's verdensmesterskaber, som fandtes på Kongeriget Danmarks liste over begivenheder af væsentlige samfundsmæssig interesse. Formålet med denne sag var således at anfægte Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands anvendelse af de danske foranstaltninger i henhold til princippet om gensidig anerkendelse, og ikke, som i den foreliggende sag, Kommissionens afgørelse om foranstaltningernes forenelighed med fællesskabsretten.

110 Endelig skal sagsøgerens påstand om, at formuleringen af den anfægtede skrivelse, kommissionskollegiets manglende vedtagelse af en begrundet beslutning og valget af offentliggørelsen af de anmeldte foranstaltninger, der er anset for forenelige med fællesskabsretten, i serie C, »meddelelser og oplysninger«, i stedet for i serie L, »lovgivning«, bekræfter, at sagsøgeren juridisk set ikke er forpligtet, også forkastes. Det er tilstrækkelig at bemærke, at det følger af fast retspraksis, at retsakternes eller beslutningernes form principielt er uden betydning for adgangen til at indbringe dem for Domstolen i form af et annullationssøgsmål, og at der skal lægges vægt på deres indhold ved afgørelsen af, om der er tale om retsakter, der kan efterprøves i henhold til artikel 230 EF (jf. præmis 89 ovenfor).

111 Det følger af samtlige anførte retlige og faktiske omstændigheder, at den anfægtede skrivelse har bindende retsvirkninger og dermed udgør en beslutning i henhold til artikel 249 EF. Da den anfægtede skrivelse således udgør en anfægtelig retsakt som omfattet af artikel 230 EF, skal det foreliggende anbringende til støtte for afvisningspåstanden dermed forkastes.

b) Vedrørende sagsøgerens søgsmålskompetence

112 I henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan enhver fysisk eller juridisk person indbringe en klage over en beslutning, der er rettet til en anden person, men som dog berører ham umiddelbart og individuelt.

113 Da Kommissionen har påstået sagen afvist under henvisning til, at sagsøgeren ikke har søgsmålskompetence, skal det således afgøres, om sagsøgeren er umiddelbart og individuelt berørt af den anfægtede skrivelse.

Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er umiddelbart berørt

— Parternes argumenter

- 114 Kommissionen har, støttet af Den Franske Republik, henvist til Domstolens dom af 5. maj 1998, Dreyfus mod Kommissionen (sag C-386/96 P, Sml. I, s. 2309), og til Rettens dom af 13. december 2000, DSTV mod Kommissionen (sag T-69/99, Sml. II, s. 4039, præmis 24).
- 115 Kommissionen har gjort gældende, at sagsøgerens retsstilling ikke påvirkes i den foreliggende sag, idet såvel direktivet som Det Forenede Kongeriges lovgivning udelukkende vedrører tv-spretningsforetagendernes rettigheder og pligter, og at disse er udelukket fra direkte at transmittere de begivenheder, som figurerer på listen, medmindre visse betingelser er opfyldt. Sagsøgeren vil kun blive udsat for indirekte økonomiske konsekvenser, som vil være forbundet med risikoen for at tv-spretningsforetagenderne nægter at betale den høje pris, som sagsøgeren havde regnet med at opnå ved overdragelse af underlicenser af rettighederne til transmission af FIFA's verdensmesterskabskampe.
- 116 Kommissionen har endvidere anført, at det kun er visse bestemmelser i Broadcasting Act 1996, sammenholdt med ITC Code on Sports and other Events, der direkte har påvirket sagsøgeren. Den Franske Republik har i den forbindelse understreget, at påvirkningen af sagsøgeren ikke er en følge af den anfægtede skrivelse, men af Det Forenede Kongeriges gældende lovgivning, der indeholder listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse. Da sagsøgerens økonomiske situation netop var afklaret ved ikrafttrædelsen af Broadcasting Act 1996, idet listen over begivenheder allerede var udarbejdet, og idet den indeholdt slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskab, har sagsøgeren aldrig bestridt Det Forenede Kongeriges lovgivning eller den af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland udarbejdede liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse.
- 117 Ved vedtagelsen af de omtvistede foranstaltninger har myndighederne i Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland fuldt ud udøvet deres skønsbeføjelser som lovgiver. Direktivets artikel 3a, stk. 1, giver nemlig medlemsstaterne mulighed at vedtage foranstaltninger om begivenheder af væsentlig interesse for

samfundet. Med hensyn til undersøgelsen af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten har Kommissionen og Parlamentet gjort gældende, at undersøgelsen kan sammenlignes med den i direktivets artikel 2a, stk. 2, fastsatte procedure, hvorom Retten har udtalt, at en sagsøger ikke kan være direkte påvirket af en retsakt, som Kommissionen har vedtaget i medfør af denne bestemmelse (dommen i sagen DSTV mod Kommissionen, præmis 26 og 27).

118 Kommissionen har understreget, at den i nærværende sag foretog en vurdering af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten efter deres vedtagelse, og at det kun er disse foranstaltninger, der direkte har påvirket sagsøgerens økonomiske interesser.

119 Kommissionen har bestridt sagsøgerens anbringende om, at offentliggørelsen af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger i EF-Tidende havde til formål at pålægge de øvrige medlemsstater forpligtelser. Under alle omstændigheder betyder dette forhold ikke, at sagsøgeren er umiddelbart berørt af den anfægtede retsakt. De øvrige medlemsstater er nemlig forpligtede til at sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager den af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland udarbejdede liste over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, men at dette sker ved anvendelse af deres egne nationale lovgivning. Kommissionens vurdering af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten sker således ikke »helt automatisk« og på baggrund af fællesskabsretsreglerne.

120 Kommissionen har endvidere henvist til, at selv om dens indledende kontrol af de anmeldte foranstaltninger medførte, at de øvrige medlemsstater skulle sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, ville dette være uden relevans

i den foreliggende sag. Det er nemlig utænkeligt, at sagsøgeren overdrager underlicenser af sine tv-rettigheder til begivenheder i Det Forenede Kongerige til et tv-spredningsforetagende, der ikke er etableret i Det Forenede Kongerige, idet disse rettigheder overdrages på grundlag af national ret. På nationalt plan stammer tv-spredningsforetagendernes indtjening fra reklamekampagner, der henvender sig til det nationale publikum, fra opkrævning af licens eller fra abonnementer til betalings-tv. Det er således i disse foretagenders interesse at levere fjernsynsprogrammer til et nationalt publikum, hvorfor det kun er de foretagender, der kan komme i kontakt med en større befolkningsgruppe, der vil acceptere at købe de tv-rettigheder, som sagsøgeren er indehaver af, til en forhøjet pris. Eftersom de potentielle indehavere af underlicenser til disse rettigheder i Det Forenede Kongerige således er de foretagender, der hører under Det Forenede Kongeriges jurisdiktion, er det udelukkende nationale foranstaltninger, der havde kunnet berøre sagsøgeren umiddelbart.

- 121 Kommissionen har i den forbindelse anført, at tv-sendemarkedet i Det Forenede Kongerige er et af de meste konkurrencedygtige i Europa, og at 25% af de tv-radiospredningsorganer, der opererer på dette marked, har en licens i Det Forenede Kongerige.
- 122 Selv om offentliggørelsen af de anmeldte foranstaltninger i EF-Tidende udløser en pligt for de andre medlemsstater til at opfylde deres forpligtelser i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 3, er dette forhold under disse omstændigheder irrelevant.
- 123 Kommissionen har heraf konkluderet, at undersøgelsen og offentliggørelsen af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte nationale foranstaltninger ikke umiddelbart berører sagsøgeren.
- 124 Sagsøgeren har bestridt alle Kommissionens argumenter.

- 125 Sagsøgeren gør i det væsentlige gældende, at selskabets retsstilling er umiddelbart berørt, idet Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands foranstaltninger, som blev godkendt ved den anfægtede skrivelse, påvirker betingelserne for sagsøgerens videresalg af sine rettigheder til direkte transmission af slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskab i Det Forenede Kongerige. Sagsøgeren henviser i den forbindelse til artikel 99 og 101 i Broadcasting Act 1996.
- 126 For så vidt angår virkningerne i de andre medlemsstater har sagsøgeren anført, at den anfægtede skrivelse forpligter dem til at sikre, at deres tv-spredningsforetagender overholder de omhandlede foranstaltninger. De forpligtelser, som i den forbindelse pålægges de tv-spredningsforetagender, der henhører under de andre medlemsstaters jurisdiktion, følger således automatisk og udelukkende af de fællesskabsretlige regler uden anvendelse af andre mellemkommende regler. Disse medlemsstater er i virkeligheden ikke forpligtede til at sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres kompetence, overholder de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands vedtagne foranstaltninger, så længe Kommissionen ikke har vedtaget den beslutning, der konstaterer de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten. Direktivets artikel 3a, stk. 3, er således blevet gennemført i national ret i størstedelen af medlemsstaterne, og den finder automatisk anvendelse på alle de anmeldte nationale foranstaltninger, som er godkendt og offentliggjort af Kommissionen.
- 127 Sagsøgeren er dermed forhindret i at overdrage en eksklusiv brugslicens til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat, og Kommissionen kan under disse omstændigheder ikke med føje hævde, at den anfægtede skrivelse udelukkende har retsvirkninger for så vidt angår tv-spredningsforetagender.
- 128 Sagsøgeren har ligeledes anført, at i modsætning til hvad Kommissionen har gjort gældende, finder dommen i sagen DSTV mod Kommissionen om direktivets artikel 2a, stk. 2, ikke anvendelse i den foreliggende sag, idet foranstaltningerne blev anmeldt til Kommissionen i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2, forud for deres

ikrafttræden. Det er således umuligt at forestille sig, at de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger skulle være gældende uafhængigt af Kommissionens beslutning, eftersom deres eksistens afhænger af den kontrol, som Kommissionen var forpligtet til at foretage.

- 129 Endelig har sagsøgeren gjort indsigelser mod Kommissionens påstand om, at det er usandsynligt, at et tv-radiospredningsorgan, der ikke er etableret i Det Forenede Kongerige, ønsker at erhverve rettighederne til direkte at transmittere slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i Det Forenede Kongerige.

— Rettens bemærkninger

- 130 Det fremgår af fast retspraksis, at en fællesskabsretsakt — for at en borger i henhold til artikel 230, stk. 4, EF kan anses for umiddelbart berørt heraf — umiddelbart skal have indvirkning på den pågældendes retsstilling, og dens gennemførelse skal ske helt automatisk, udelukkende i medfør af fællesskabsreglerne og uden anvendelse af andre mellemkommende regler (jf. ovennævnte dom i sagen Dreyfus mod Kommissionen, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 131 Med henblik på i den foreliggende sag at tage stilling til, om sagsøgeren — set i lyset af denne retspraksis — er umiddelbart berørt af den anfægtede skrivelse, skal de to situationer, som sagsøgeren påberåber sig, undersøges. Det drejer sig om den situation, hvor tv-senderrettighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber, som sagsøgeren er indehaver af, bliver solgt til et tv-spredningsforetagende, som hører under Det Forenede Kongeriges jurisdiktion, for at blive transmitteret i Det Forenede Kongerige, og den situation, hvor disse rettigheder bliver solgt til et foretagende, der er etableret i en anden medlemsstat.

- 132 For så vidt angår den første situation har sagsøgeren gjort gældende, at de anmeldte foranstaltninger »underminerer selve grundlaget for markedet for [sagsøgerens] produkter for dennes kunder i Det Forenede Kongerige«. Sagsøgeren kan nemlig ikke længere, såfremt den i Det Forenede Kongerige gældende lovgivning skal overholdes, overdrage en eksklusiv licens til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i Det Forenede Kongerige.
- 133 Hvis man imidlertid i nærværende sag antager, at det i sagen omhandlede tv-spredningsforetagende er etableret i Det Forenede Kongerige, må det fastslås, at det i egentlig forstand er de foranstaltninger, der er truffet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, som er direkte anvendelige, og at Kommissionens godkendelse heraf med henblik på deres gensidige anerkendelse ikke har nogen betydning for foranstaltningers anvendelse i denne medlemsstat.
- 134 Derudover skal det bemærkes, at medlemsstaterne skal underrette Kommissionen om alle eventuelle trufne eller påtænkte foranstaltninger i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2. I den foreliggende sag trådte de af Det Forenede Kongerige og Storbritannien og Nordirland trufne foranstaltninger imidlertid i kraft inden deres anmeldelse til Kommissionen den 5. maj 2000, således som bekræftet af Kommissionen i retsmødet, og de kan derfor have haft retsvirkninger i denne stat allerede på tidspunktet for deres anmeldelse.
- 135 Under disse omstændigheder kunne Kommissionen således ikke med den anfægtede skrivelse have givet Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland en forudgående bemyndigelse til at træffe disse foranstaltninger. Kommissionen har heller ikke givet tilladelse til, at disse foranstaltninger kan benyttes med tilbagevirkende kraft i Det Forenede Kongerige (jf. i denne retning Domstolens dom af 23.11.1971, sag 62/70, Bock mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 239, org.ref.: Rec. s. 897), men den har derimod givet denne stat mulighed for at drage fordel af de andre medlemsstaters gensidige anerkendelse af disse foranstaltninger.

- 136 I den forbindelse er sagsøgerens argument om, at Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland første gang anmeldte foranstaltninger til Kommissionen ved skrivelse af 25. september, uden relevans, idet Kommissionen i skrivelse af 23. december 1998 anførte, at disse foranstaltninger rejste problemer med hensyn til deres forenelighed med fællesskabsretten, og de blev ikke offentliggjort i EF-Tidende. Ud over, at visse af de foranstaltninger, der oprindeligt blev anmeldt, var trådt i kraft på datoen for deres anmeldelse, var alle de foranstaltninger som Kommissionen med den anfægtede skrivelse anså for værende forenelige med fællesskabsretten, trådt i kraft i Det Forenede Kongerige på tidspunktet for deres anmeldelse.
- 137 De foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige har truffet, udgør retligt set et selvstændigt forhold i relation til den anfægtede skrivelse, når sagsøgeren overdrager sine tv-senderrettigheder til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i Det Forenede Kongerige, med henblik på dækning af disse kampe i denne stat (jf. i denne retning dommen i sagen DSTV mod Kommissionen, præmis 25). Når de anmeldte foranstaltninger finder anvendelse på tv-spredningsforetagender, som er etableret i Det Forenede Kongerige i henhold til gældende national lov og ikke i henhold til Kommissionens beslutning, er sagsøgeren ikke umiddelbart berørt af den anfægtede skrivelse i den i artikel 230, stk. 4, EF omhandlede forstand, og kan derfor heller ikke anlægge sag med påstand om annullation.
- 138 For så vidt angår den anden situation, hvor sagsøgeren overdrager sine rettigheder til at transmittere FIFA's verdensmesterskabskampe til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige med henblik på dækningen af disse kampe i denne medlemsstat, skal det bemærkes, at denne anden medlemsstat i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 3, er forpligtet til at sikre, at det pågældende foretagende ikke unddrager sig de af Kommissionen godkendte foranstaltninger, der er offentliggjort i EF-Tidende.

- 139 Det skal i den forbindelse bemærkes, at den forpligtelse, som påhviler de øvrige medlemsstater, går ud på, at de med passende midler og inden for rammerne af deres egen lovgivning sikrer, at tv-spredningsforetagender under deres jurisdiktion ikke udnytter en eneret, som disse foretagender har erhvervet efter datoen for offentliggørelsen af dette direktiv på en sådan måde, at en betydelig del af befolkningen i en anden medlemsstat i henhold til artikel 3a, stk. 1, forhindres i at kunne følge begivenheder, der af den anden medlemsstat er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse i henhold til artikel 3a, stk. 1 og 2.
- 140 De medlemsstater, som direktivet er rettet til, har således været forpligtede til, inden for deres respektive nationale retsorden, at træffe alle nødvendige foranstaltninger til sikring af direktivets fulde virkning i overensstemmelse med dets formål, og i denne sammenhæng særligt at gennemføre artikel 3a, stk. 3.
- 141 Medlemsstaterne skal som led i den kontrol, de udøver inden for rammerne af ordningen om gensidig anerkendelse, sikre, at de foranstaltninger, som er anmeldt af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, ikke omgås af de tv-spredningsforetagender, som hører under deres jurisdiktion, og som ønsker at dække begivenheder, der er angivet af denne medlemsstat.
- 142 Som tidligere anført er det kun Kommissionens beslutning, hvori det fastslås, at de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands anmeldte foranstaltninger er forenelige med fællesskabsretten, og den efterfølgende offentliggørelse i EF-Tidende, der sikrer overholdelsen af ordningen om gensidig anerkendelse, idet den indebærer en forpligtelse for de øvrige medlemsstater til at iagttage de forpligtelser, der påhviler dem i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 3.
- 143 Det følger heraf, at den anfægtede skrivelse i dette tilfælde medfører, at de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland truffne foranstaltninger får virkning ex nunc og kun med henblik på de andre medlemsstaters anerkendelse heraf.

- 144 For så vidt angår Kommissionens påberåbelse i denne sammenhæng af dommen i sagen DSTV mod Kommissionen skal det bemærkes, at direktivets artikel 2a, stk. 2, andet afsnit, som der var tale om i sagen, og som gav anledning til dommen, foreskriver en efterfølgende kontrol af, om de foranstaltninger, som en medlemsstat har truffet med henblik på at forbyde transmissioner af udsendelser, der hidrører fra andre medlemsstater, på sit område, er forenelige med fællesskabsretten, og ikke en kontrol af, hvorvidt foranstaltningerne er forenelige med fællesskabsretten med henblik på at muliggøre den gensidige anerkendelse af de nationale foranstaltninger.
- 145 For det andet tillægges Kommissionen, i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 2 — til forskel fra den specifikke bestemmelse, der var omhandlet i den sag, der gav anledning til dommen i sagen Artegodan m.fl. mod Kommissionen, og som Parlamentet har påberåbt sig — en beslutningskompetence, der sikrer, at ordningen om gensidig anerkendelse får den tilsigtede virkning, og dermed har artiklen således ikke kun til formål at indføre en høringsprocedure.
- 146 Eftersom den gensidige anerkendelse af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland truffede foranstaltninger beror på Kommissionens godkendelse heraf samt deres efterfølgende offentliggørelse i EF-Tidende, skal det bemærkes, at de offentlige myndigheder fra og med den anfægtede skrivelser offentliggørelse ikke overlades noget skøn med hensyn til overholdelsen af deres forpligtelser. Selv om den kontrol, som de nationale myndigheder skal foretage inden for rammerne af ordningen om gensidig anerkendelse, fastsættes af hver medlemsstat i den lovgivning, der gennemfører direktivets artikel 3a, stk. 3, skal disse myndigheder sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager de bestemmelser om dækning af de omhandlede begivenheder, som medlemsstaten har foreskrevet i de foranstaltninger, der af Kommissionen er blevet godkendt og offentliggjort i EF-Tidende.
- 147 Endelig skal det for så vidt angår Kommissionens argument om, at det udelukkende er de tv-spredningsforetagender, der er etableret i Det Forenede Kongerige, som kan have interesse i at erhverve sagsøgerens rettigheder til dækning af slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskab med henblik på at transmittere dem i Det Forenede Kongerige, bemærkes, at en sådan antagelse ophæver den tilsigtede virkning af

direktivets artikel 3a, stk. 3. Det skal erindres om, at formålet med artiklen i henhold til betragtning 18 og 19 til direktiv 97/36 er at sikre fri tilgængelighed for befolkningen til begivenheder, der af medlemsstaterne er erklæret for at være af væsentlig samfundsmæssig interesse, og på baggrund af princippet om gensidig anerkendelse at forpligte medlemsstaterne til at sikre, at de tv-spredningsforetagender, der hører under deres jurisdiktion, iagttager de lister over begivenheder, som en anden medlemsstat har angivet med henblik på ikke at udelukke en væsentlig del af befolkningen i denne stat fra at følge de begivenheder, som er angivet af denne stat.

148 Selv om de faktiske omstændigheder i sagen, som gav anledning til House of Lords' dom *R v. ITC, ex parte TV Danmark 1 Ltd* [2001] UKHL 42 vedrørte begivenheder, som var angivet af Kongeriget Danmark, bekræfter den alligevel, at der forekommer situationer, hvor den med direktivets artikel 3a, stk. 3, indførte ordning om gensidig anerkendelse iværksættes. Derudover har Kommissionen i sin III beretning til Rådet, Europa-Parlamentet og Det Økonomiske og Sociale udvalg om gennemførelsen af direktivet (KOM(2001) 9 endelig) angivet, at tv-spredningsforetagender, der hører under Det Forenede Kongeriges jurisdiktion, tre gange har dækket begivenheder, som var angivet af Kongeriget Danmark, på en sådan måde, at en væsentlig del af den danske befolkning ikke havde mulighed for at følge dem.

149 Under disse omstændigheder kan det, til trods for Kommissionens påstande — som ikke er underbygget — om, at markedet for tv-radiospredningsvirksomhed i Det Forenede Kongerige har en speciel karakter, således ikke antages, at fjernsynsretighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i denne medlemsstat nødvendigvis vil blive erhvervet af tv-spredningsforetagender, som er etableret i en anden medlemsstat.

150 Det følger heraf, at sagsøgeren er umiddelbart berørt af den anfægtede skrivelse, for så vidt som den muliggør gennemførelse af ordningen om de andre medlemsstaters gensidige anerkendelse af de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte foranstaltninger, og at Kommissionens afvisningspåstand på dette punkt ikke kan tages til følge.

Spørgsmålet, om sagsøgeren er individuelt berørt

— Parternes argumenter

- 151 Kommissionen har bestridt sagsøgerens argument, hvorefter sagsøgeren er individuelt berørt, eftersom selskabet tilhører en »afgrænset kreds« af virksomheder, som også inden ikrafttrædelsen af direktivets artikel 3a var eneindehavere af tv-rettighederne til at sende begivenheder af væsentlige interesse for samfundet, sådan som de blev fastsat af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland.
- 152 Ifølge Kommissionen kan dette kriterium om indehavelse af enerettigheder ikke gøres gældende, eftersom det ville indebære, at man skulle tage hensyn til alle de andre foretagender og selskaber, som er indehavere af senderrettigheder til de begivenheder, som figurerer på Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands liste. Disse andre indehavere af tv-rettigheder er måske berørt af de nævnte foranstaltninger i langt højere grad end sagsøgeren.
- 153 I modsætning til indehaverne af tv-rettighederne til begivenheder af væsentlig interesse for samfundet, som de er opregnet på Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands liste, er der desuden potentielt mange selskaber eller foretagender, som kunne have indgået licensaftaler med en af disse indehavere, og det er umuligt for Kommissionen at identificere dem. Sagsøgeren kan derfor ikke antages at tilhøre en afgrænset kreds af virksomheder.
- 154 Desuden kan hverken sagsøgeren eller indehaverne af tv-rettighederne til de begivenheder af væsentlig interesse for samfundet, som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har fastsat, være individuelt berørt af en af Kommissionens foranstaltninger, alene fordi foranstaltningen påvirker deres økonomiske virksomhed (jf. i denne retning Rettens kendelse af 15.12.2000, sag

T-113/99, Galileo og Galileo International mod Rådet, Sml. II, s. 4141). Sagsøgerens økonomiske aktiviteter påstås at være blevet påvirket af de anmeldte foranstaltninger og indirekte af Kommissionens godkendelse heraf. Dette har imidlertid ikke har nogen som helst indflydelse på sagsøgerens retsstilling.

- 155 Sagsøgeren har derudover gjort gældende, at en virksomhed er individuelt berørt, når den har skrevet til Kommissionen adskillige gange med henblik på at tilkendegive sin bekymring med hensyn til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands gennemførelse af direktivets artikel 3a, stk. 1. Ifølge Kommissionen er det kun sagsøgerens skrivelse af 14. juli 2000, der i denne sammenhæng kan tages i betragtning, idet sagsøgerens andre skrivelser er skrevet efter, at Kommissionen har taget stilling til de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten. Under alle omstændigheder er der ingen af sagsøgerens skrivelser, der kan betragtes som en klage, eftersom de ikke havde til formål at anmode Kommissionen om at træffe foranstaltninger, der er rettet mod den omhandlede medlemsstat, men udelukkende at få indflydelse på Kommissionens undersøgelse af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten. Fremsendelse af disse skrivelser til Kommissionen kan ikke individualisere en virksomhed.

- 156 Den Franske Republik har navnlig henvist til Domstolens dom af 15. juli 1963, Plaumann mod Kommissionen (sag 25/62, Sml. 1954-1964, s. 411, org.ref.: Rec. s. 197), og af 25. juli 2002, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet (sag C-50/00 P, Sml. I, s. 6677), og erindrer om, at en retsakt ikke mister sin almengyldighed, og dermed sin retsanordnende karakter, fordi det er muligt med større eller mindre præcision at fastlægge antallet, eller endog identiteten, af de retssubjekter, som retsaktens på et givet tidspunkt finder anvendelse på, når det er ubestridt, at den anvendes på grundlag af objektive, faktiske og retlige omstændigheder, som er fastlagt i retsaktens, og som er relevante i forhold til dens formål (Rettens kendelse af 29.6.1995, sag T-183/94, Cantina cooperativa fra produttori vitivinicoli di Torre di Mosto m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1941, præmis 48). Det forhold, at sagsøgeren er indehaver af senderrettighederne til slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber i årene 2002 og 2006, er ikke tilstrækkelig til at individualisere sagsøgeren i artikel 230, stk. 4, EF's forstand i forhold til alle de andre erhvervsdrivende, som har mulighed for at erhverve eller være i besiddelse af senderrettighederne til de begivenheder, der optræder på denne liste.

157 Sagsøgeren har i det væsentlige anført, at selskabet er individuelt berørt, idet det tilhører en »afgrænset kreds« af virksomheder, som har erhvervet senderrettigheder til en begivenhed, der optrådte på Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands liste, inden der blev fremsat forslag om vedtagelse af direktivets artikel 3a, og inden de foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland anmeldte til Kommissionen, trådte i kraft. Inden for denne kreds er sagsøgeren berørt på en særlig og særskilt måde, som adskiller sig fra den måde, hvorpå de andre indehavere af senderrettigheder er berørt. Derudover er sagsøgeren individuelt berørt på baggrund af sin deltagelse i Kommissionens kontrolprocedure af de anmeldte foranstaltningers forenelighed med fællesskabsretten. I denne sammenhæng har sagsøgeren navnlig påberåbt sig Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands tilsidesættelse af sin forpligtelse til at udarbejde listen over begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse på en klar og gennemskuelig måde i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 1.

— Rettens bemærkninger

158 Hvad for det første angår de egenskaber, som er særlige for sagsøgeren, har selskabet gjort gældende, at det har erhvervet senderrettighederne til en begivenhed, der optræder på den liste, der er udarbejdet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, inden den trådte i kraft, og inden der blev fremsat forslag om vedtagelse af direktivets artikel 3a.

159 Det fremgår af fast retspraksis, at andre personer end en beslutnings adressater kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt, såfremt beslutningen rammer dem på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre og derfor individualiserer dem på lignende måde som adressaten for denne beslutning (Domstolens dom i sagen Plaumann mod Kommissionen, præmis 223, og dom af 18.5.1994, sag C-309/89, Codorníu mod Rådet, Sml. I, s. 1853, præmis 20, samt Rettens dom af 27.4.1995, sag T-435/93, ASPEC m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1281, præmis 62).

160 I den foreliggende sag skal det imidlertid bemærkes, at sagsøgeren har eneretten til i årene 2002 og 2006 at transmittere slutrundekampene i FIFA's verdensmesterskaber, og at dette er en af de begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, der optræder på den liste, der er udarbejdet af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, og som er godkendt af Kommissionen i den anfægtede skrivelse.

161 De tv-spredningsforetagender, der hører under en anden medlemsstats jurisdiktion end Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands, skal derfor nødvendigvis indgå aftale med sagsøgeren i dennes egenskab af forhandler af senderrettighederne til disse begivenheder for at bevare deres licens til fjernsynstransmission af disse begivenheder.

162 Det er rigtigt, at de foranstaltninger, som blev vedtaget af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland i henhold til direktivets artikel 3a, stk. 1, og godkendt ved den anfægtede skrivelse i medfør af artikel 3a, stk. 2, begrænser tv-spredningsforetagendernes mulighed for eksklusivt at sende begivenheder af væsentlig samfundsmæssig interesse, som optræder på listen, med undtagelse af de foretagender, som allerede havde erhvervet rettigheder, inden de omhandlede foranstaltninger trådte i kraft. Denne begrænsning vedrører imidlertid, på generel og abstrakt vis, de betingelser, som gælder for disse foretagender ved deres erhvervelse disse enerettigheder af deres indehaver.

163 Artikel 98 og 101 i kapitel IV i Broadcasting Act 1996, ændret ved Television Broadcasting Regulations 2000, bestemmer:

»98 — 1) I nærværende kapitel indeles tv-programtjenester og satellittjenester i EØS [Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde] i følgende to kategorier:

- a) de tv-programtjenester og EØS-satellittjenester, som for indeværende opfylder de krævede betingelser, og
 - b) alle andre tv-programtjenester og EØS-satellittjenester.
- 2) I nærværende section anses følgende som »krævede betingelser« for en tjeneste:
- a) tjenesten ydes uden krav om modydelse, og
 - b) tjenesten skal modtages af mindst 95% af befolkningen i Det Forenede Kongerige.

[...]

101 — 1 Alle tv-spredningsforetagender, som yder en tjeneste inden for én af kategorierne som omhandlet i section 98, stk. 1 (den »første tjeneste«) på hele eller dele af Det Forenede Kongeriges område, må ikke uden udvalgets forhåndstilladelse (ITC) lade denne tjeneste omfatte direkte dækning af hele eller en del af en begivenhed på listen, medmindre:

- a) et andet tv-spredningsforetagende, som yder en tjeneste inden for den anden kategori, som er omhandlet i denne bestemmelse (»den anden tjeneste«), har

erhvervet rettigheden, som en del af denne tjeneste, til at transmittere direkte dækning af hele eller en del af begivenheden, og

- b) det område, som dækkes af den anden tjeneste, skal bestå af eller omfatte hele eller så godt som hele det område, der dækkes af den første tjeneste.

[...]

101 — 4) Section 101, stk. 1, finder ikke anvendelse, når et tv-spredningsforetagende, som tilbyder den første tjeneste, udøver rettigheder, som er erhvervet, før nærværende artikel trådte i kraft.«

¹⁶⁴ For så vidt angår den tilladelse, som skal indhentes fra ITC, som er angivet i den ovennævnte section 101 i Broadcasting Act 1996, i den ændrede udgave, fremgår det, at for samtlige de af Kommissionen godkendte foranstaltninger og særligt ITC Code on Sports and other Listed Evens er betingelserne for ITC's godkendelse hovedsageligt, at salget af senderrettighederne har været bragt til almenhedens kendskab, og at tv-radiospredningsforetagenderne har haft en reel mulighed for at erhverve rettighederne på fair og rimelige vilkår. ITC kan i den forbindelse kontrollere, at salgstilbuddet har været meddelt åbent og samtidigt til de i artikel 98 i lov om tv-radiospredningsvirksomhed fra 1996 omhandlede kategorier af tv-spredningsforetagender, at prisen er fair og rimelig og ikke medfører diskriminering hvad angår de to kategorier af tv-spredningsforetagender, og at tv-spredningsforetagenderne får en rimelig frist til at erhverve disse rettigheder.

¹⁶⁵ Selv om disse bestemmelser således ikke udtrykkeligt finder anvendelse på sagsøgeren i dennes egenskab af forhandler af senderrettighederne til slutrundenkampene i FIFA's verdensmesterskaber i 2002 og 2006, indebærer de en begrænsning i sagsøgerens mulighed for frit at kunne disponere over sine rettigheder ved at

opstille krav for deres overdragelse — i form af en eneret — til et tv-spredningsforetagende, der er etableret i en anden medlemsstat end Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, og som ønsker at sende de nævnte begivenheder i denne sidstnævnte medlemsstat.

- 166 Selv om den retlige gyldighed af de kontrakter, som sagsøgeren har indgået med FIFA, ikke påvirkes af den anfægtede skrivelse, idet denne ikke på nogen måde ville kunne have forhindret deres gennemførelse — jf. i samme retning Domstolens dom af 17. januar 1985, Piraiki-Patraiki m.fl. mod Kommissionen (sag 11/82, Sml. s. 207) og af 26. juni 1990, Sofrimport mod Kommissionen (sag C-152/88, Sml. I, s. 2477) — er det klart, at sagsøgeren har erhvervet eneretten til de omhandlede rettigheder, inden direktivets artikel 3a trådte i kraft, og inden den anfægtede skrivelse blev udfærdiget.
- 167 Følgelig må det lægges til grund, at den anfægtede skrivelse berører sagsøgeren på grund af et forhold, som giver sagsøgeren en særlig status, nemlig dennes egenskab af indehaver af enerettighederne til at dække de af Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland angivne begivenheder.
- 168 Det følger heraf, at sagsøgeren skal anses for at være individuelt berørt af den anfægtede skrivelse i sin egenskab af indehaver af fjernsynsrettighederne til begivenheder, som figurerer på listen over foranstaltninger, som Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland har anmeldt, og som sagsøgeren erhvervede inden vedtagelse af de i Det Forenede Kongerige anvendelige foranstaltninger, og a fortiori inden de blev godkendt af Kommissionen.
- 169 Kommissionens afvisningspåstand kan således ikke på dette punkt tages til følge.

2. *Formaliteten med hensyn til andet led i sagsøgerens påstand*

- 170 Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at artikel 3a ikke kan finde anvendelse og ikke kan danne hjemmel for vedtagelsen af den anfægtede retsakt.
- 171 I den forbindelse er det tilstrækkeligt at bemærke, at der ikke findes noget retsmiddel i Fællesskabets tvistemålssystem, som gør det muligt for Retten at tage stilling i form af en generel udtalelse eller principbeslutning (jf. i denne retning Rettens dom af 14.2.2001, sag T-62/99, Sodima mod Kommissionen, Sml. II, s. 655, præmis 28, og Rettens kendelse af 7.6.2004, sag T-338/02, Segi m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 1647, præmis 48, jf. også analogt Rettens dom af 28.10.2004, sag T-76/03, Meister mod KHIM, Sml. Pers. I-A, s. 325, og II, s. 1477, præmis 38).
- 172 Dette anbringende kan således ikke realitetsbehandles.

D — *Realiteten*

- 173 Til støtte for sit søgsmål har sagsøgeren påberåbt sig fire anbringender, for det første en tilsidesættelse af de generelle fællesskabsretlige principper, for det andet tilsidesættelse af direktivets artikel 3a, stk. 2, for det tredje manglende anvendelse af direktivets artikel 3a, stk. 3, og for det fjerde tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.
- 174 I den forbindelse skal der først tages stilling til det fjerde anbringende om tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter.

- 175 I forbindelse med dette anbringende har sagsøgeren særligt gjort gældende, at udstederen af den anfægtede skrivelse, nemlig generaldirektøren for GD Uddannelse og Kultur, ikke havde den fornødne kompetence. Sagsøgeren har i den forbindelse anført, at den anfægtede skrivelse ikke var vedtaget i overensstemmelse med Kommissionens bestemmelser om kollegialitetsprincippet, uddelegering og gennemførelse af beslutninger.
- 176 Til imødegåelse af dette argument har Kommissionen i sine skriftlige indlæg og som svar på Rettens spørgsmål alene gjort gældende, at den anfægtede skrivelse ikke udgør en afgørelse i artikel 249 EF's forstand, og at den således ikke var forpligtet til at iagttage de relevante procedureregler.
- 177 Kommissionen har derfor som svar på et skriftligt spørgsmål fra Retten og i retsmødet erkendt, at kommissionskollegiet ikke var blevet hørt, og at den generaldirektør, der har underskrevet den anfægtede skrivelse, ikke havde modtaget nogen udtrykkelig bemyndigelse af kollegiet.
- 178 Under disse omstændigheder er den anfægtede skrivelse, som udgør en afgørelse i artikel 249 EF's forstand — som det er fastslået i forbindelse med undersøgelsen af sagens formalitet — således behæftet med en kompetencemangel og må af denne grund annulleres, uden at det er nødvendigt at behandle det andet anbringende samt de tre andre anbringender anført til støtte herfor.
- 179 I den forbindelse finder Retten ikke, at der kan gives sagsøgeren medhold i den i sagsøgerens skrivelse af 22. august 2005 nedlagte påstand (jf. præmis 44 ovenfor), idet anmodningen er uden interesse med henblik på tvistens afgørelse (jf. i denne retning Rettens dom af 25.6.2002, sag T-311/00, *British American Tobacco (Investments) mod Kommissionen*, Sml. II, s. 2781, præmis 50).

Sagens omkostninger

- 180 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 4, første afsnit, skal medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, bære deres egne omkostninger.
- 181 Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, Parlamentet og Rådet bærer deres egne omkostninger. Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Parlamentet betaler ligeledes sagsøgerens omkostninger i forbindelse med deres intervention, i overensstemmelse med sagsøgerens påstand herom.
- 182 Da Kommissionen har tabt sagen, pålægges den i overensstemmelse med sagsøgerens påstand at betale sagens omkostninger, bortset fra sagsøgerens omkostninger i forbindelse med Den Franske Republiks, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirlands samt Parlamentets intervention.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Fjerde Udvidede Afdeling)

- 1) Kommissionens beslutning indeholdt i dens skrivelse af 28. januar 2000 til Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland annulleres.**

- 2) **I øvrigt frifindes Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber.**

- 3) **Den Franske Republik, Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland samt Europa-Parlamentet betaler de af sagsøgerens omkostninger, der er forvoldt ved deres intervention.**

- 4) **Kommissionen bærer sine egne omkostninger og betaler sagsøgerens omkostninger, med undtagelse af de omkostninger, der er nævnt ovenfor i punkt 3.**

- 5) **Intervenienterne bærer deres egne omkostninger.**

Legal

Lindh

Mengozzi

Wiszniewska-Białecka

Vadapalas

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 15. december 2005.

E. Coulon

Justitssekretær

H. Legal

Afdelingsformand

Indhold

Retsforskrifter	II - 5903
Faktiske omstændigheder	II - 5907
Retsforhandlinger	II - 5912
Parternes påstande	II - 5917
Retlige bemærkninger	II - 5919
A — Anmodningen om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse ...	II - 5919
B — Anmodningen om udtagelse af et dokument af sagens akter	II - 5919
C — Formaliteten	II - 5920
1. Det første punkt i sagsøgerens påstande	II - 5920
a) Den retlige karakter af den anfægtede retsakt	II - 5922
Parternes argumenter	II - 5922
Rettens bemærkninger	II - 5928
b) Vedrørende sagsøgerens søgsmålskompetence	II - 5936
Spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren er umiddelbart berørt	II - 5937
— Parternes argumenter	II - 5937
— Rettens bemærkninger	II - 5941
Spørgsmålet, om sagsøgeren er individuelt berørt	II - 5947
— Parternes argumenter	II - 5947
— Rettens bemærkninger	II - 5949
2. Formaliteten med hensyn til andet led i sagsøgerens påstand	II - 5954
D — Realiteten	II - 5954
Sagens omkostninger	II - 5956